

Wendy Kazan

Darya Manoyo

Mariette Christophe

‘Ik twijfelde
geen
moment
aan zijn
integriteit’

Hun mannen kwamen wekenlang in de media met een fraude-, doping- of oplichtingsschandaal. Wendy, Darya en Mariëtte stonden pal achter hun man. Heftige tijden met als resultaat: een nóg inniger band.

Wendy Kazàn

GOOCHELAAR EN SPREKER HANS KAZÀN (62) RAAKTE IN 2007 ZIJN THEATER MAGIC PALACE IN SPANJE EEN PAAR MAANDEN NA DE OPENING KWIJT.

De investeerder trok zich terug. Kazàn werd door hem beticht van oplichterij, omdat er niet genoeg publiek op de shows afkwam. Op zijn beurt stelde Kazàn dat hij te weinig tijd kreeg om er een succes van te maken. De investeerder daagde de goochelaar voor de Spaanse rechter vanwege een oplopende huurschuld en won.

'De zoons van Hans Kazàn willen geen shows meer geven in het Magic Palace van hun vader. Oscar, Renzo en assistente Mara hebben volgens ingewijden laten weten dat ze niet meer in het project geloven'

(Algemeen Dagblad, 2007)

Wendy Kazàn (54): "Ik wist niet dat ik zo flink kon zijn in slechte tijden. Misschien kon ik het aan omdat ik nu iets voor Hans kon betekenen, en gaf dat een kick. Hans is zes jaar depressief geweest. Ondanks alles bleef ik vrolijk. Mijn schoondochter Maartje zei weleens: 'Wendy, ik begrijp niet dat je het volhoudt.' Maar dat ging vanzelf..."

Hans zat al tegen een burn-out aan door het jarenlange harde werken om zijn theater van de grond te krijgen. Hij deed het ook voor de toekomst van de kinderen, zodat zij er met Magic Unlimited konden optreden. In een klap raakte Hans alles kwijt; hij kon dat niet verwerken. In 43 jaar van zijn carrière heeft hij de voorpagina's alleen gehaald met de ellende rondom Magic Palace. Absurd eigenlijk. Niet zomaar even een paar weken, maar maandenlang. De kranten stonden vol met koppen waarin boze tongen beweerden dat hij een oplichter was, een schoft. Ik vond dat zo onrechtvaardig. Na vier maanden trok de investeerder de stekker eruit, omdat we geen volle zalen trokken. We hebben nauwelijks een kans gehad, dan kun je daar nog niets zinnigs over zeggen. De kleine lettertjes in het contract

hadden we ook niet goed gelezen, bleek achteraf. Daarin stond dat al onze aandelen in het onroerend goed aan de investeerder vervielen als de show zou stoppen. Dan sla je jezelf wel even voor je hoofd, maar je kunt verder niks. Onze droom viel in duigen. Een nachtmerrie volgde: al ons spaargeld was weg. We hadden zelfs een hypotheek op ons huis genomen om de bouw van het theater te realiseren. We hadden geen idee of we er nog wel konden blijven wonen. Hans was radeloos; zo kende ik hem helemaal niet. Al die roddels en beschuldigingen kon hij helemaal niet aan. Ik las ze na een tijdje niet eens meer. Net als Hans werd ik er niet alleen boos, maar vooral heel erg verdrietig van."

Negatieve spiraal

"Hans kwam zijn bed niet meer uit en verstopte zich voor de buitenwereld. Ik vond dat heel moeilijk, had ook geen ervaring met depressiviteit. Hoe kan ik hem helpen en wat moet ik doen zodat hij zich weer beter voelt, daar dacht ik alleen maar aan. Ik ben in zijn gevoel meegaan en probeerde hem te begrijpen. Ik zat naast zijn bed en hield zijn hand vast, maar daar werd ik zelf naar van. Ik kwam in zo'n negatieve spiraal terecht. Ik besloot dat niet meer te doen, maar negeren was ook geen optie. Dan zou ik het contact met hem verliezen. 'Kom op Hans, stel je niet aan. Nu moet je eruit,' zei ik ook weleens. Dat werkt natuurlijk ook niet, Hans was ziek en dat

is een proces waar je gaandeweg achter komt. Hij moest zich terug kunnen trekken op een plek waar hij zich veilig voelde. Ik kon er alleen voor zorgen dat ik stabiel bleef en me niet liet meesleuren. Dat leer je door te doen en het heeft ook wel met je karakter te maken. Ik ben vrij nuchter.

Soms was ik bang dat hij een zelfmoordpoging zou doen. Een keer pakte hij de sleutels en ging zonder iets te zeggen een eindje rijden. Dat deed Hans nooit. Had-ie net weer ergens een roddel gelezen die niet waar was. Ik hield mijn hart vast, misschien reed hij wel een ravijn in. Op zich een krankzinnige gedachte, maar als je samenleeft met een depressieve man is het niet zo krankzinnig meer. Het duurde ook allemaal zo ontzettend lang. We waren niet zomaar van de administratieve rompslomp rondom Magic Palace af. De persaandacht ging ook maar door. De telefoon stond na elk bericht roodgloeiend, journalisten van de roddelbladen stonden aan de deur. Zo vervelend. Ik liet ze niet binnen.

Ik vond het verschrikkelijk om Hans zo te zien. Als ik in zijn ogen keek, zag ik zijn verdriet. Het raakte me diep, maar medelijden had ik niet. Daarvoor ben ik te trots op hem, Mijn man is niet zielig!"

Vallen, opstaan en weer door

"Ondanks die depressies ging Hans snel weer aan de slag. We hadden enorme

Lees verder op pag. 68.

'Hans was radeloos; al die roddels en beschuldigingen kon hij helemaal niet aan'

‘Van de eerste tijd na de geboorte van ons dochtertje konden we sámen niet echt genieten’

Darya Manoylo

MICHAEL BOOGERD (44) STOND ACHT JAAR GELEDEN AL OP DE DOPINGLIJST.

Het gerucht verdween in de doofpot om er in 2012 in alle hevigheid weer uit te komen. De oud-wielrenner bekende. Begin dit jaar werd Boogerd alsnog gestraft en voor twee jaar als ploegleider van de wielerploeg Roompot geschorst door de internationale Wielervederbond UCI.

‘Michael Boogerd zou open kaart moeten spelen over zijn wielloopbaan voor hij weer aan de slag kan als commentator bij de NOS. Oud-renners van de voormalige Rabobankploeg hebben de afgelopen tijd, veelal anoniem, uit de school geklapt over dopinggebruik binnen de ploeg. De naam van Boogerd wordt in de wielwereld steeds meer in verband gebracht met dopinggebruik.’

(Algemeen Dagblad 2013)

Darya Manoylo (35): “Michael leerde ik kennen tijdens de trainingen en shows van *Sterren dansen op het ijs*. Ik was zijn schaatspartner en drie maanden trokken we nauw met elkaar op. Ook na het tv-programma bleven we bevriend. We werden verliefd en al snel staken de geruchten de kop weer op dat hij doping had gebruikt tijdens zijn wielercarrière. Ze ebden ook net zo snel weer weg. Ik heb hem er natuurlijk wel naar gevraagd, en hij vertelde hoe het zat. Ik was verrast, maar besteedde er niet zo veel aandacht aan. Ik wist ook niets van dopinggebruik af. In de Oekraïne, waar ik vandaan kom, werd dat in de kunstschaatswereld niet gebruikt. Van Michael begreep ik dat veel wielrenners in die tijd doping gebruikten. Ik veroordeelde hem niet. Het voelde ook al een gepasseerd stadium, want hij was al een paar jaar geen professional meer. Het deed ook niets af aan zijn harde werken. Een ding was voor mij duidelijk: Michael werkte keihard om de top te bereiken. Ook met schaatsen. Tijdens *Sterren dansen op het ijs* pushte hij me om nog vaker

en langer te trainen. En... we wonnen. Eind 2012 kon Michael niet langer meer om die geruchten heen. Zijn dopingverleden overheerste thuis alles. Hij was kortaf en chagrijnig, ik reageerde daar soms ook te fel op. Ik was hoogzwanger van Anaïs, en de hormonen gierden door mijn lijf. Van de laatste maanden van mijn zwangerschap en de eerste tijd na de geboorte van ons dochtertje konden we sámen niet echt genieten. Michaels hoofd zat vol. Wel of niet bekennen hield hem zo bezig. Na de geboorte van Anaïs was ik vooral met haar bezig. Ik genoot van mijn pasverworven status als moeder. Misschien komt dat ook omdat ik me minder druk maakte om een mogelijk schandaal dan Michael. Dat waait wel weer over. Ik begrijp ook helemaal niet dat andere mensen dat zo interessant vinden. Voor Michael was dat anders, omdat zijn prestaties ter discussie stonden door het dopinggebruik. Het was meer dat er spanning thuis was, en Michael door alles niet goed in zijn vel zat. Hij kon er niet honderd procent voor ons zijn, en van Anaïs genieten. Ik vond dat erger voor hem dan voor mijzelf. Michael wil een goede vader zijn en zijn kinderen de volle aandacht geven als hij thuis is (Michael heeft een zoon uit een eerder huwelijk, red). Dat kon even niet, omdat hij opgeslokt werd door zorgen.”

Onrechtvaardig

“Tot overmaat van ramp werd zijn vader ook nog eens ziek, kanker. Michael wilde hem steunen; hij heeft een close band met

zijn ouders. De geruchten liet hij even voor wat het was en hij ging vaak met zijn vader mee naar de behandelingen. Gelukkig gaat het weer goed met hem. Michael kon boos worden over de media-berichten, die niet allemaal waar waren. Soms maakten die leugens mij ook verdrietig, omdat hij ermee zat. En, waarom sloten ze voor andere wielrenners de ogen en voor Michael niet? Ik probeerde vooral te relativiseren. Hield hem voor dat fans die van hem als sportman hielden dat ook na zijn bekentenis zouden doen. En een dopingschandaal stelt niet meer zo veel voor als je armoede hebt meegemaakt. In de Oekraïne was het thuis geen vetpot nadat het land onafhankelijk werd. Mijn ouders hadden gestudeerd en hadden een goede baan, maar toen de staatsbedrijven sloten, moesten ze in een winkel gaan werken. En als je dan met dat beetje geld dat je had verdiend eten wilde kopen, stond je ook nog eens uren in de rij. Alles was zowat op de bon. Weet je, niemand heeft het perfecte leven.

Ik miste mijn moeder meer dan anders; ze kon niet zomaar even binnenlopen. Toch heb ik veel aan haar gehad. We skypten veel en dat doen we nog steeds. Mijn moeder hoopte dat alle ophef rondom Michael geen invloed op onze relatie zou hebben. Zo lang waren we nog niet samen. Als ik haar vertelde dat we ruzie om niks hadden gehad, zei ze: ‘Blijf rustig en leef je in Michaels situatie in. Probeer hem te begrijpen.’ (Lachend) Dat heb ik

Lees verder op pag. 69.

Mariette Christophe

BERT MOLENKAMP (61) WERD – MET DRIE ANDERE BESTUURDERS – BESCHULDIGD VAN WANBESTUUR, fraude en zelfverrijking bij de bijna failliete ROC scholenkolos Amarantis. Een jaar later werd hij in het commissierapport Halsema vrijgepleit. Tot een rechtszaak is het nooit gekomen.

'Top Amarantis leefde als zonnekoningen. Zelfverrijking, belangenverstrengeling en vriendjespolitiek. Een waslijst aan ongepaste gedragingen zoals ruimhartig declareren en het gebruik van meerdere lease-auto's per persoon.' (De Volkskrant, 2013).

Mariette Christophe (63): "Ik werd totaal overvallen. Alsof kwade krachten zich van ons meester maakten. Dat Amarantis zowat failliet zou zijn, lag allemaal aan Bert Molenkamp. Het stond met grote koppen in de krant en iedereen sprak erover. Door de onderzoekscommissie werd een kliklijn in het leven geroepen, en het conceptrapport werd gelekt. Bert zou zich schuldig hebben gemaakt aan belangenverstrengeling en zelfverrijking. Ik barstte zowat uit elkaar van emoties: boos, verdrietig en verontwaardigd. Mijn man werd publiekelijk onteerd. Een nationale aanranding, zo voelde het. Media kunnen je kapot maken, dat besef ik nu wel. De integriteit van mijn man stond op het spel. Ik kon het wel uitschreeuwen en wilde voor Bert zijn verhaal vertellen, uitleggen dat het niet klopte. Zelf kon hij dat niet meer, in de media was hij al veroordeeld. Toen het nieuws losbarstte, was Bert al een jaar weg bij Amarantis. Hij werkte inmiddels voor een andere scholengroep. Daar omcirkelden journalisten vrijwel direct het gebouw. Ongezien weggelaten ging niet, de camera's en lastige vragen ontwijken was een crime. Hij besloot al snel op te stappen om het voor zijn nieuwe werkgever niet moeilijk te maken: hij lag

tenslotte onder vuur en niet zijn werkgever. Thuis was de sfeer gespannen, elk moment van de dag waren we met het schandaal bezig. We moesten de kinderen, onze familie, vrienden en de mensen in onze geloofsgemeenschap van alles uitleggen. In al die commotie was het belangrijk dat we bij de les bleven en met een duidelijk verhaal kwamen. Dus moesten we uitleggen dat Bert voor een privé-aankoop van een oude ROC-villa, waarin we gingen wonen, de taxatiewaarde heeft betaald, en met die koop geen fraude heeft gepleegd. Ook reed hij niet in twee lease-auto's, noch heeft hij zichzelf en anderen verrijkt met onterecht ingediende declaraties. Bert maakte zich vooral zorgen of onze volwassen kinderen last zouden hebben van al die media-aandacht. Dat viel gelukkig mee. 'Papa zoals je wordt afgeschilderd in de kranten als iemand die z'n zakken vult, zo kennen we je helemaal niet. We geloven in jou,' zeiden ze direct. Over mij hoefde hij zich ook geen zorgen te maken, ik twijfelde geen moment aan zijn integriteit. Bang voor het oordeel van onze familie ben ik ook niet geweest. Waar moesten we ons voor schamen? Bovendien, je kunt alles verliezen, bijvoorbeeld je baan, inkomen of huis, maar je eigenwaarde hoeft je je niet af te laten nemen. Als je precies weet hoe het zit en veel met elkaar praat, gebeurt dat ook niet. Dan sta je ondanks alles best sterk in je schoenen en vorm je als vanzelf een front."

Optimisme

"Alleen het uitleggen aan goede vrienden kostte wel wat moeite. Vriendschappen zijn niet beschadigd, maar er gebeurden wel rare dingen. Zo gebeurde het eens dat we op bezoek gingen bij een stel vrienden en later bleek dat een aantal van hun vrienden bewust niet kwam als wij er waren. En ook al waren dat geen echte vrienden, het deed toch pijn, omdat het zo onterecht is. Ik zag ook erg op tegen die eerste zondag in de kerk. Sommige kerk-gangers bleven op afstand en dat begreep ik wel. Wat moet je als buitenstaander wel of niet geloven van al die berichtgeving? De meeste geloofsgenoten reageerden echter vol medeleven, dat deed me goed. Het geloof geeft mij sowieso een lichte en positieve kracht; die houding heeft me zeker door alles heen geholpen. Nooit ben ik in de put geraakt. En, mijn optimisme straalde ook naar Bert uit. Sombler is hij zeker geweest, maar depressief nooit. Lange tijd sliep Bert slecht. Hij kreeg ook lichamelijke klachten. Afschuwelijk. Ik wilde die pijn van ontoring wel dragen en zijn lasten overnemen. (Lachend) Was ook geen goede zaak geweest, want ik had mijn mond echt niet kunnen houden, diplomatiek ben ik niet altijd. In plaats daarvan beurde ik hem op, stelde ik voor om iets leuks te doen of er even een paar dagen tussenuit te gaan. Ik hielp met het lezen van de commissierapporten en besprak ze met hem. Hij kon dat niet meer. Bert hield zich naar de media toe vrij op de vlakte en daar hadden we ook

Lees verder op pag. 70.

'Ik wilde hem verdedigen.
Te pas en te onpas, aan wie dan ook, vertelde ik hoe het zat'

WENDY:
‘Hij pakte de sleutels en ging een eindje rijden. Ik hield mijn hart vast, misschien reed hij wel een ravijn in’

Vervolg van Wendy

geldzorgen en koste wat het kost wilde Hans ons huis niet kwijt. Het is echt ongelooflijk, maar wildvreemde mensen spraken ons daar in het vliegtuig op aan als we naar Nederland vlogen voor Hans zijn werk. ‘Hoezo heb je niets meer. Je hebt je huis toch nog,’ zeiden ze dan. Dan hield ik me in, reageren heeft geen zin. Hans was blij dat het Nederlandse bedrijfsleven geïnteresseerd was in zijn verhaal. Depressief of niet, hij pepete zich op voor zo’n lezing over vallen, opstaan en weer doorgaan. Ons hele gezin werkte mee om het hoofd boven water te houden. Samen de schouders eronder zetten, gaf een gevoel van solidariteit. Het was onze ‘redding’.

Wat Hans ook zo raakte was dat de media het tegenovergestelde beweerden. Onze kinderen zouden genoeg van Hans hebben en de show ergens anders voortzetten. Niets was minder waar: we zijn met z’n allen verder gegaan in het Theaterhotel Torrequebrada. Ik stond achter de kassa. Was Hans in Spanje, dan kwam hij ook helpen. Constant was hij bezig met de vraag of we het financieel zouden redden. Het is maar geld’, reageerde ik vaak. Als het nu af en toe eens tegenzit, zegt hij: ‘Ik heb een tafel, een stoel én Wendy, dus ik heb het goed. Alles wat er bij komt is mooi.’ Dat had hij nooit gezegd zonder deze ervaring. Vroeger aten we geregeld in restaurants met een Michelinster; nu genieten we volop in een pizzeria met een glas rode wijn. Ik heb geleerd de kleine dingen te waarderen.”

Vrienden

“Sommige vriendinnen lieten me vallen, dat viel zo tegen. Ze konden zich niet in mijn situatie inleven. Wij waren bijvoorbeeld de vorige dag met schreeuwende koppen op de voorpagina door het slijk gehaald, hadden niets meer en zij vertelden doodleuk over de dure kleding die ze hadden gekocht. Of dat ze naar de Bahama’s gingen. Dat is kwetsend. Maar we kregen er ook vrienden bij uit een totaal onverwachte hoek. Vrienden uit een ver verleden belden plots en vroegen hoe het ging. Die belangstelling deed ons zo goed. Net als al die lieve mails van onbekenden die hetzelfde hadden meegemaakt en ons een hart onder de riem staken. Adriaan van Toor (van Bassie & Adriaan, red), die ook in Zuid-Spanje woont, nam contact op en liet weten dat we altijd bij hem terecht konden. Aardig! Zo goed kennen we hem helemaal niet. In tijd van nood leer je je vrienden kennen, een cliché maar waar. Nooit, echt nooit heb ik gedacht: Ik trek dit niet. Het scheelt dat we al zo lang samen zijn en ik veel van Hans houd. Je hoort vaak dat een relatie zo’n situatie niet overleeft. Ik snap dat niet; is die relatie dan wel goed geweest? Door alles wat er is gebeurd, voel ik nog meer voor hem. Ik heb gezien waartoe hij in staat is, dat hij keihard kan terugslaan en zijn leven weer oppakt. Ik kan alleen maar respect voor hem hebben. Ik herinner me nog precies het moment waarop ik dacht: hé, ik heb de oude Hans weer terug. Vier jaar geleden gingen we een weekje samen naar Fuerteventura, lekker niets doen. Onze dochter Lara gaf er surfles. Die blik in zijn ogen na een avondwandeling op het strand staat in mijn geheugen gegrift: er straalde rust en blijdschap uit. Het voelde als een overwinning. Sindsdien is het Canarische eiland onze lievelingsplek!”

Vervolg van Darya

wel geleerd van deze periode, rustig blijven en tot tien tellen. En dat de relatie best wel wat kan hebben als je van elkaar houdt. We hebben zeker drie maanden gesproken over een bekentenis, voordat hij een beslissing nam. Ik wilde hem niet beïnvloeden, maar eerlijkheid leek mij het beste. Dan kun je weer opgelucht ademen. Echt helpen kon ik hem niet. Ik had het vooral met hem te doen; Michael verdiende dit niet.”

“Ik weet nog precies het moment dat Michael zei: ‘En nu ga ik bekennen.’ We lagen in bed de dag door te praten. Ik was blij dat er met die beslissing een last van zijn schouders viel. We waren nerveus toen hij naar de NOS ging om die verklaring voor de camera af te leggen. Ook al was ik niet bang voor een schandaal, ik wist wel dat ons leven erdoor kon veranderen. Die avond zaten we vlak voor de uitzending van het *NOS Journaal* gespannen op de bank. Hand in hand. Hij met een biertje, ik met een wijntje. Ik was trots op hem. Hij was zo oprecht; er was niets waar we ons voor hoefden te schamen. We volgden die avond alles op social media, en de reacties waren positief. In de weken die volgden, werd Michael op straat aangesproken. Voor die mensen was hij nog steeds hun held. Ik vond die reacties leuk voor hem; het deed hem goed. Michael relaxte steeds meer en kreeg ruimte voor de écht belangrijke dingen in

zijn leven: zijn gezin, ouders en vrienden. Het schandaal verdween meer en meer naar de achtergrond. Hij is ook zo’n leuke vader: sport lekker met zijn zoon, brengt de kinderen naar school en haalt ze weer op. Doet leuke dingen met ze. Als hij geen presentatieklussen heeft, helpt hij thuis ook veel. Vorig jaar werd hij ploegleider bij de jonge ploeg Roompot. Een droom kwam uit: eindelijk weer een wielercarrière. Hij werd daar ook zo blij van, kwam altijd opgewekt thuis en kreeg energie.”

Sterker!

“Begin dit jaar is Michael drie jaar na z’n bekentenis alsnog gestraft voor zijn dopingverleden en geschorst als ploegleider. Dat is een tegenvaller en heeft z’n weerslag op zijn humeur. Logisch ook. Michael mist zijn werk: wielrennen is zijn grote liefde. Jammer dat het zo gelopen is, maar we moeten er samen doorheen. In beroep gaan tegen de beslissing heeft geen zin; ze hadden de schorsing eerder kunnen opleggen, dan was hij ervanaf geweest. Maar als dit achter de rug is, staat niets hem meer in de weg voor een mooie carrière als ploegleider. Natuurlijk is het allemaal niet makkelijk geweest, maar als je het overwint, kom je er samen sterker uit. Nooit heb ik gedacht: ik ben weg. Dit deel van zijn carrière hoort bij zijn leven. Ik ben dankbaar dat ik hem heb ontmoet. Samen kunnen we veel aan.”

DARYA:

‘Ik heb geleerd dat de relatie best wel wat kan hebben als je van elkaar houdt’

HOE RED JE HET SAMEN TIJDENS EN NA EEN SCHANDAAL?

Praten, praten, praten, zegt relatietherapeut Jean-Pierre van de Ven. Samen stelling nemen naar de buitenwereld toe, ook al denk je er allebei op punten verschillend over. “Je moet een front vormen. Exact hetzelfde verhaal hoeft je niet te vertellen, maar je moet wel weten dat je elkaar steunt. Soms zijn dat moeilijke gesprekken, want je zult het niet altijd eens zijn met wat je partner heeft gedaan. Vindt het misschien ook wel verwerpelijk. Dan kun je dat beschouwen als een crisis, maar het is ook weer een kans om je verder te verbinden. In een gesprek kun je van elkaar leren.” En, benadrukt hij: ‘Mensen zijn trouwer en loyaler dan

we denken. Ook wanneer een schandaal breeduit in de media wordt besproken. Dat partners trouw aan elkaar zijn, heeft met het ideaalbeeld te maken. Je hebt eens ja – getrouwd of niet – tegen elkaar gezegd. En mensen zijn gemaakt om zich te verbinden, een relatie te hebben. Zeker in een lange relatie ben je op elkaar ingespeeld en vergroei je met elkaar. Of je steun vindt bij familie en vrienden is heel belangrijk. Als die het moreel verwerpelijk vinden, is het als partner moeilijker om te blijven. Dan kies je sneller voor jouw familie en vrienden. Dat netwerk is net zo belangrijk als je partner.”

MARIETTE:
‘In de kerk reageerden de meeste geloofsgenoten vol medeleven, dat deed me goed’

Vervolg van Mariette

wel eens discussies over. ‘Vertel nou hoe het zit en ga inhoudelijk op die rapportage in,’ riep ik dan geïrriteerd. Maar dat ik dit anders zou hebben aangepakt, gaf geen reden tot heftige ruzies. Er was ook wel iets te zeggen voor zijn houding: niet ingaan op alles wat in de media komt. Je gooit ook weer olie op het vuur en het onderzoek was ook nog niet afgerond. Ik heb wel eens op het punt gestaan een anonieme ingezonden brief naar een krant te sturen, dan wilde ik Bert verdedigen. Te pas en te onpas, aan wie dan ook, vertelde ik hoe het zat. Dat was mijn manier van verwerken. Aan de andere kant had ik ook behoefte aan rust en was ik blij dat ik geen Molenkamp heet. Zo werd ik niet altijd in verband gebracht met mijn man.”

Vrijgepleit en dan?

“We zijn veertig jaar samen, hebben veel gedeeld en ik weet hoe Bert zijn rol als bestuurder ziet: transparantie staat voorop. Details over zijn werk wist ik niet, maar ik voelde me absoluut een ingewijde. Elke dag spraken we wel even over ons werk, dilemma’s waar we tegenaan liepen. Ik voelde zijn pijn, heb op mijn werk ook wel eens iets heftigs meegeemaakt. Bert heeft nog steeds geen werk door alle media-aandacht; dat doet pijn. Werk geeft een sociale status, je betekent iets voor de maatschappij. Dat hij uiteindelijk is vrij-

gepleit, is fijn, maar in de praktijk maakt het niet veel uit. De berichten op internet achtervolgen hem, tik zijn naam in en alles komt naar boven. Waar is zijn mooie netwerk nu? Al die mensen die hem de hemel in prezen? Ze laten hem toch maar mooi zitten. Lang sta ik er niet bij stil, het heeft geen zin. Dankbaarheid is mijn redding, het is een goed antgift. We zijn samen én gezond, hebben drie schitterende kinderen en geen geldzorgen. Dat zeggen we ook dagelijks tegen elkaar. Het leven biedt niet alleen maar plezier, maar heeft ook zijn slechte kanten. Voor ons komt het in deze vorm. Wat heel fijn is, Bert hoefde niet bij het UWV aan te kloppen. Ik heb een goede baan en salaris, dus die vernedering is hem bespaard. Bert probeert ook te genieten van zijn nieuwe vrijheid, gaat bijvoorbeeld vaak naar zijn ouders. Dat kon eerder niet. Mijn woede gaat nooit helemaal weg en steekt weer de kop op na een afwijzing op een sollicitatie. Een aantal keer per jaar geeft Bert lezingen en legt hij zijn casus uit. Als hij dan blij thuis komt, omdat hij zich erkend voelt, ben ik net zo gelukkig. Ik kan nog niet zeggen dat de oude Bert er weer is; die wond moet nog helen. Maar misschien wil ik de oude Bert, die zo hard werkte, wel niet meer terug. Hij is zachter geworden, lacht weer. Deze ellende heeft ons samenzijn nog meer verinnigd.”

VROUWEN VAN...

- Jacqueline Kennedy-Onassis verliet haar man John F. niet nadat de geruchtenstroom aanhield over de vermeende romance tussen de president en de actrice Marilyn Monroe. De president zou haar via een geheime gang ontmoeten in het Witte Huis.
- Marieke Oudkerk bleef haar man trouw toen uitkwam dat ex-wet- houder Rob Oudkerk geregeld bezoeken bracht aan prostituees.
- Leontine Borsato steunde haar man Marco Borsato onvoorwaardelijk na een onverwacht faillissement van The Entertainment Group. Hij was grootaandeelhouder.
- Ex-Spice-girl Victoria Beckham zegt dat haar huwelijk met ex-voetballer David Beckham er alleen maar beter op is geworden na de affaire met Rebecca Loos. ‘Niet leuk, maar de band is inniger dan ooit’.
- Actrice Willeke van Ammelrooij is haar man zanger Marco Bakker blijven steunen nadat hij, vermoedelijk onder invloed van drank een dodelijk ongeluk had veroorzaakt. In 1998 werd hij door de rechtbank schuldig bevonden.
- Claudia Schoemaker is weliswaar met haar dochttertje naar Spanje geëmigreerd, haar huwelijk met plastisch chirurg Robert Schoemaker houdt stand. Hij heeft problemen met de Belastingdienst, onder andere door het zwart laten betalen van ingrepen. Zijn bedrijf is failliet verklaard. Hij en Claudia zien elkaar nu om de twee weken: ‘Zo blijft de relatie spannend’.
- Hillary Clinton hield zich kranig tijdens het Monica Lewinsky-schandaal. Haar man, president Bill Clinton, zou eind jaren negentig een avontuurtje hebben beleefd met de stagiaire op het Witte Huis. Hij erkende uiteindelijk dat de relatie ongepast was en bekende dat ze orale seks hebben gehad.